καρτερικὰ αὐτὴν τὴν κατάστασι. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένον καὶ μόνον γιατὶ μποροῦσε νὰ τὴν πλησιάζῃ καὶ νὰ τὴν συναναστρέφεται. Ἡ εὐτυχία του αὐτὴ ἔφθασε στὸ κατακόρυφό της, ὅταν κάποτε ἔτυχε, ἐπὶ τρεῖς μῆνες, νὰ λείψουν κοντὰ ἀπὸ τὴν κόμησσα καὶ ὁ φίλος της καὶ ὁ ἄνδρας της. Τότε πειά, ὁ Ρουσσὼ ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Καὶ τότε, κοντὰ στὴν γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ τὸν ἐνέπνεε, ἔγραψε ὁ Ρουσσὼ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματά του, τὴ «Νέα Ἑλοΐζα του», ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶνε, σὲ πολλὰ σημεῖα, πιστὴ περιγραφὴ τῶν σχέσεών του μαζύ της.

Μιὰ φορὰ μονάχα, ὁ Ρουσσὼ δὲν μπόρεσε νὰ ὑπερνικήση τὸν ἔρωτά του, καὶ τόλμησε νὰ ζητήση κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴν ὡραία «Ἡγερία» του.

—"Α! τοῦ εἶπε τότε ἡ κόμησσα. Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό; Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶσθε ὁ πιὸ ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος ποὺ ἔχω γνωρίσει στὴ ζωή μου. Μὰ ὁ φίλος σας Σαὶν-Λαμπὲρ ξέρει πῶς δὲν μπορῶ νὰ μοιράσω τὴν καρδιά μου. Γιατί ζητεῖτε ἀπὸ τὴ φτωχή σας Φραγκίσκη περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖ νὰ σᾶς δώση;

Ὁ Ρουσσὼ ἔφυγε κατησχυμένος ἀπὸ κοντά της. Δὲν ξαναγύρισε στὸ σπίτι της, παρὰ ἀφοῦ ἐκείνη πῆγε μόνη της στὸ δικό του, γιὰ νὰ τὸν διαβεβαιώση, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, πῶς τὰ αἰσθήματά της δὲν εἶχαν ἀλλάξει διόλου γι' αὐτόν.

Ἔτσι ὁ Ρουσσὼ ξαναγύρισε στὸν ρόλο του, τοῦ σιωπηλοῦ, τοῦ καρτερικοῦ ἐρωτευμένου. Καὶ τὸν ρόλο του αὐτὸν τὸν κράτησε πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ὥσπου ἡ ὡραία Φραγκίσκη ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια της, νεωτάτη, ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ νόσημα. Ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἔτυχε νὰ μὴ βρίσκεται ἐκεῖνες τὶς μέρες στὸ Παρίσι. Ἔφθασε, ἀφοῦ εἶχαν θάψει τὴν ὑπέροχη γυναῖκα, στὴν ὁποία εἶχε ἀφιερώσει τὸ λεπτότερο αἴσθημα τῆς ψυχῆς του.

Θὰ διηγηθοῦμε τώρα, ἐδῶ, ἕνα τελευταῖο ἀνέκδοτο, σχετικῶς μὲ τὸν δεσιὸ τοῦ διασήμου συγγραφέως καὶ τῆς ἐκλεκτῆς ἐκείνης γυναίκας:

Πλάϊ στὸ νεκρικό της κρεββάτι, στεκόταν ὁ σύζυγος καὶ ὁ φίλος της, θλιμμένοι καὶ οἱ δυό, μὲ κατεβασμένα τὰ μάτια. Ἔξαφνα εἶδαν στὸ λαιμὸ τῆς νεκρῆς ἕνα κομψό, γουσὸ μενταγιόν. Ὁ Σαὶν-Λαμπὲρ τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ἄνοιξε, καὶ ὁ σύζυγος ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του, γιὰ νὰ ἰδῇ τί εἶχε μέσα. Μὰ τὸ μενταγιὸν δὲν περιεῖχε τὴν εἰκόνα οὔτε τοῦ συζύγου, οὔτε τοῦ φίλου. Ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ρουσσώ!

—Ὁρίστε μιὰ περιπέτεια, εἶπε τότε ὁ ποιητής, ἀποτεινόμενος στὸν κόμητα, ποὺ δὲν τιμᾶ οὔτε σᾶς, οὔτε ἐμένα!

Εἶνε ὅμως ἄδικο, ὅ,τι καὶ ἂν ὑπέθεσε Ἡ τουφερὴ συμπάθεια, ἡ ἄϋλη, ἡ ἰδανική, ποὺ ἔτρεφε ἡ ὡραία Φραγκίσκη πρὸς τὸν διάσημο συγγραφέα, ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ ὅλες τὶς ὑποψίες ποὺ πέρασαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Σαὶν-Λαμπέρ...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ;

"Ενας Γερμανὸς φυσιοδίφης, ἔβγαλε τελευταίως ἕνα βιβλίο γιὰ ν' ἀποδείξη ὅτι καὶ τὰ ζῶα αὐτοκτονοῦν, καθὼς οἱ ἄνθρωποι.

Εἶνε γνωστό, ὅτι πολλὲς φορὲς βρήκανε σκύλους μόφιους ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ τὴ δίψα πλάϊ στὰ πτώματα τῶν κυρίων τους, οἱ ὁποῖοι πεθάναν ἄξαφνα σ' ἐρημικὰ μέρη. Τὸν θάνατο τῶν σκυλιῶν αὐτῶν τὸν θεωροῦσαν οἱ περισσότεροι φυσιοδίφες ὡς τώρα ὡς αὐτοκτονία. Ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων ὅμως, ἀρνεῖται τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν, λέγοντας πῶς τὸ σκυλὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη πῶς ἂν δὲν φάη θὰ ψοφήση, πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς αὐτοκτονίας.

Τὰ ζῶα ποὺ αὐτοκτονοῦν—μὲ τὴν αὐστηρὴ ἔννοια τῆς λέξεως—εἶνε τὰ περιστέρια. Τὰ περιστέρια, ὅταν προαισθανθοῦν τὸ τέλος τους, σηκώνονται ψηλὰ ὅσο μποροῦν κι' ἀπομακρύνονται πρὸς τὴν θάλασσα. "Οταν φτάσουν πάνω ἀπ' αὐτήν, κάνουν ἕνα μενάλο κύκλο κι' ἔπειτα κλείνουν τὰ φτερά τους καὶ βουτοῦν ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ θάλασσα καὶ πνίγονται. Ἡ αὐτοκτονία τῶν περιστεριῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶνε συγκινητικότατη καὶ ποιητικὴ σὲ ἀφάνταστο βαθμό, ἀποδεικνύει καὶ τὴν ἀνώτερη γνῶσι ποὺ ἔχουν τὰ περιστέρια γιὰ τὴν ζωὴ ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά.

Κι' ὁ ἐλέφας, τὸ νοημονέστερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, αὐτοκτονεῖ κι' αὐτὸς καὶ μάλιστα μ' ἕναν τρόπο καταπληκτικό!... "Οταν ὁ ἐλέφας πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχει νὰ ἐλπίζη τίποτε πειὰ ἀπ' τὴν ζωή, μένει νηστικὸς μερικὲς μέρες κι' ἔπειτα πηγαίνει καὶ παραμονεύει ἔξω ἀπὸ μιὰ ἀπ' τὶς φωλιὲς ἑνὸς εἴδους γιγαντιαίων μυρμηγκιῶν, ποὺ τοῦνε πτώματα. Καταπίνει, λοιπόν, μερικὰ ἀπ' αὐτά, δηλητηριάζεται καὶ βρίσκει ἔτσι τὸ πιὸ φρικτὸ τέλος.

Ἀναφέρομε ἀκόμη κι' ἕνα πείραμα τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος, τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει ὅτι κι' ὁ σκορπιὸς αὐτοκτονεῖ. Μιὰ μέρα, στὴ μέση ἑνὸς κύκλου ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα, ἔβαλε ἕναν σκορπιό. Ὁ σκορπιὸς στὴν ἀρχὴ προσπάθησε νὰ φύγη μέσα ἀπ' τὸν πύρινο κλειό του, ἀλλ' ὅταν βεβαιώθηκε πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, ὕψωσε τὴν οὐρά του καὶ μὲ τὸ κεντρὶ ποὺ εἶνε στὴν ἄκρη της, τρύπησε τὸ κεφάλι του κι' ἔτσι θανατώθηκε μόνος του.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(Ἀπὸ τὸ Λεύκωμα τῆς Δίδος Μελπομένης Κουτουβάλη)

Η ΓΛΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΟΥΛΙ ΤΗΣ

Στὴ γλάστρα τὴν ἀνθόσπαρτη
Βορρηᾶς φυσομανάει,
καὶ τ' ἄνθος ξετινάζεται
κι' ὁ σπόρος φεύγει, πάει!
Καιρὸς τὸν παίρνει στὰ φτερά,
καιρὸς τὸν ρίχνει πάλι...
Στὰ ξένα ὁ σπόρος ρίζωσε,
στὰ ξένα ὁ σπόρος θάλλει...
Στὴ νέα γλυκειά μου βλάστη (στησι
νέο γιοῦλι μοσκοπνέει,
κι' ἡ γρηά του γλάστρα τὸ (καλεῖ,
κι' ἡ γρηά του ἡ γλάστρα (λέει:
«Ἔλα, σεμνὸ γιουλάκι μου,
ἔλα μου ἀθῶα παιδούλα.
Σύ 'σαι τὸ γιοῦλι, Μέλπω μου,
κι' ἐγὼ 'μαι...ἡ Ζακυνθοῦλα!»

Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΗ Δίδι ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ

Τὰ χέρια μου εἶνε γιὰ νὰ σπέρνουν
Τὸ μαῦρο στίχο στ' ἄσπρο τὸ χαρτί.
Τὰ χέρια μου εἶνε γιὰ νὰ γέρνουν
Οἱ κουρασμένοι ἀπάνω τους κεφαλοί...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Γλυκὸς ποὺ θάναι ὁ θάνατος
ἂν μοιάζη μὲ τὸν ὕπνο!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Δεσποινίς,
Εἰς σελίδας Λευκωμάτων πρὸ πολλοῦ, σᾶς βεβαιώνω,
πῶς δὲν γράφω τίποτ' ἄλλο, παρὰ τ' ὄνομά μου μόνο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

Λουλούδια ὁλοεύωδα τριγύρω
στὴ νιότη σου μ' ἀπλοχεριὰ σκορπῶ,
λουλούδια μὲ τ' ἀτέλειωτό τους μῦρο
ποὺ θὰ σοῦ εἰποῦν ὅ,τι ποτὲ δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ.

Τραγούδια θὰ σοῦ εἰποῦνε μυστικά,
ποὺ θὰ σ' ὑψώνουν ἀπ' τὴ γῆ στ' ἀστέρια!
κι' ἡ νεράϊδες μὲ τὰ δυό τους χέρια
θὰ ραίνουν τὴ γλυκειά σου ὀμορφιά.

Π. ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Τῇ Δίδι Μέλπω)

Θ' ἀφίσουνε τὸ δάκρυ τους οἱ Ἔρωτες
στὰ κίτρινα τριαντάφυλλα ποὺ θὰ ποτίσης,
καὶ θὰ τὸ πιοῦν ἡ ρίζες ἡ ἀφανέρωτες
νὰ κοκκινίσουν τὴν αὐγὴ ποὺ θὰ ξυπνήσης.
Καὶ ὅταν ἔξαφνα τὰ ἰδῆς τί κόκκινα ποὺ θάναι:
—"Ετσ' εἶν' τὰ μάτια, θὰ σοῦ εἰποῦνε, κι' ἐκείνων ποὺ ἀγαπᾶνε.

Θ' ἀφίσουνε τὸ δάκρυ τους οἱ Ἔρωτες
στὰ κόκκινα τριαντάφυλλα ποὺ θὰ ποτίσης,
καὶ θὰ τὸ πιοῦν ἡ ρίζες ἡ ἀφανέρωτες
νὰ κιτρινίσουν τὴν αὐγὴ ποὺ θὰ ξυπνήσης.
Καὶ ὅταν ἔξαφνα τὰ ἰδῆς τί κίτρινα ποὺ θάναι:
—"Ετσι εἶν' τὸ χρῶμα, θὰ σοῦ εἰποῦνε, κι' ἐκείνων ποὺ ἀγαπᾶνε!

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ Δίδα ΜΕΛΠΟΜΕΝΗΝ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗ

Μ' ἀρέσει τοῦ πατέρα σου τραγούδια νὰ διαβάζω
Γιατὶ νὰ πάλλη μέσα σ' αὐτὰ νοιώθω καρδιὰ χρυσῆ.
Μὰ ἐκεῖνο ποὺ περσότερο ἀπ' ὅλα του θαυμάζω,
Γιατὶ ἔχει μέσα του ζωὴ καὶ γάρι περισσή.
Καὶ κάνει κάποια ποίησιν ἀγνὴ νὰ δοκιμάζω,
Τὸ πιὸ ὡμορφο τραγοῦδι του ποὺ ἐγέννησε...εἶσαι Σύ.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΦΙΛΤΑΤΟΥ ΜΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

"Αν πάλι ἐζωντάνεψε σβυσμένων χρόνων λόξα
καὶ στίχους γράφω εἰς ἐσὲ ὀφείλεται ἡ δόξα
τοῦ φίλου μου παιδί,
Ὦ δένδρου ἀρχαίου κι' εὐγενοῦς μυρόβλητο κλαδί!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Καλλίστου φίλου κόρη,

Calypso ne pouvait se consoler du départ d'Ulysse. Εἶνε ὅμως ἱστορικῶς βεβαιωμένον, ὅτι ἡ Καλυψὼ θὰ παρηγορεῖτο, ἂν εἶχε καὶ αὐτὴ ἕνα Λεύκωμα. Τὸ Λεύκωμα εἶνε τὸ πλέον διασκεδαστικὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου, δι' ὅσους τὸ διαβάζουν...χωρὶς νὰ γράφουν.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ